

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

சங்க இலக்கியத்தில் உழவுத்தொழில் சார் புழங்கு பொருட்கள்

செல்வி.செ.கவிதா

214901 TR 004

முதுகலைத் தமிழ் இலக்கியம் இரண்டாம் ஆண்டு
சக்தி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, ஒட்டன்சத்திரம்
திண்டுக்கல் - 623614

திருமதி.அ.பாவை, எம்.ஏ., எம்.பில்., எம்.லைசி., (பி.எச்.டி)

தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர்,
சக்தி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, ஒட்டன்சத்திரம்
திண்டுக்கல் - 623614

முன்னுரை

பழந்தமிழரின் தொழில்களுள் உழவுத் தொழில் முதன்மையாக வைத்துப் போற்றப்பட்டுள்ளமையும், நுட்பம் அறிந்து செயல்பட்ட உழவோர் திறம் குறித்தும் இவ்வியலுள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாக விளங்கும் உழவுத்தொழில் குறித்து சங்கப்புலவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழரிடத்து உழவுத்தொழில் நுட்பமானது பெரும்பங்குடையதாக இருந்தமையை அறியமுடிகிறது. உழவுத்தொழிலில் இடம்பெறும் புழங்கு பொருள்கள் குறித்த பதிவு ஆராயப்பட்டுள்ளது.

உழவுத் தொழில்

பழந்தமிழர் ஈடுபட்டிருந்த உற்பத்தித் தொழில்களுள் ஒன்றாக உழவுத்தொழில் திகழ்கின்றது. சங்க நூல்களும் பிறவும் உழவுத் தொழில் பெற்றிருந்த தன்மையைச் சுட்டுவதாக அமைகின்றன. உலகத் தொழில்களுள் மிகுத்துச் சொல்லத் தக்கவையாக உழவுத்தொழில் திகழ்கின்றது. சங்ககாலத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த நெறியைப் பின்பற்றினர். அந்நிலையில் தம் வாழ்வினைத் திறம்பட நடத்தத் தொழில்களை மேற்கொண்டு வாழ முற்பட்டனர். இவர்கள் மேற்கொண்ட தொழில்களை மனித முயற்சியின் வெளிப்பாடாகக் கருதலாம்.

உழவுத்தொழில் விளக்கம்

மனிதன் வாழ்க்கைக்குரிய இன்றியமையாத உழவுத்தொழில் பற்றிய குறிப்புகளை சங்ககாலப் புலவர்கள் முதலாக இன்றைய புலவர்கள் வரை எடுத்துரைத்து வந்துள்ளனர்.

உழவுசார் தொழிலை மேற்கொள்ளும் உழவோர் மருதநிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதனை,

**“பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்”
“கண்படை பெறாது தண்புலர் விடியல்
கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு**

**நீர்உறு செறுவின் நாறுமுடி அழுத்தநின்
நடுநரொடு சேறி ஆயின்”**

என்று சங்கப்பாடல்கள் கூறுவதாக அமைகின்றன. நெல் மிக்க ஊரை உடையோர் என்பதும் இதனால் தெளிவடையலாகிறது.

உழவு முறைகள்

பழந்தமிழர் முதன் முதலாக நிலங்களில் குச்சிகளைக் கொண்டு கீறி விதையினை விதைத்தனர். அதோடு நிலத்தை உழுவதற்காக எருதுகளைப் பயன்படுத்தினர். ஆழ உழுதல், அகல உழுதல் என்று இவர்கள் இருவகை முறையினைக் கையாண்டனர். நன்கு உழும் எருதுகளை நுகத்தில் பூட்டி, மண்ணில் கலப்பையின் கொழு மூழ்கும்படி உழுதனர்.

பழந்தமிழர் நிலங்களை உழுவதற்கு வலிமையுள்ள எருதுகளைப் பயன்படுத்தினர். உழவுமுறையில், ஐந்து நிலைகள் முதன்மையாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

1. உழுதல் (**Ploughing**)
2. உரமிடுதல் (**fertilization**)
3. களை நீக்குதல் (**weed control**)
4. நீர் பாய்ச்சுதல் (**irrigation**)
5. பயிர் பாதுகாப்பு (**crop production**)

ஆகியவையாகும்.

உழவுத்தொழிலில் புழங்கு பொருட்கள்

புழங்கு பொருட்கள் என்பது குறிப்பிட்ட காலத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில், குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர், தம் வாழ்வுக்காகப் பயன்படுத்தி வந்த பொருட்களை புழங்கு பொருட்கள் எனலாம். அவ்வாறு அவர்கள் வாழ்வின் நிலைப்பாட்டினை உணர்த்துவதாக அமைவது அவர்கள் புழங்கிய பொருள்களாகும். சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண் உழவுத்தொழில் சார்ந்த புழங்கு பொருட்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றை,

1. உழவுத்தொழில் கருவிகள்
2. பயிர் பாதுகாக்கும் கருவிகள்
3. கதிர் அறுக்கும் கருவிகள்

என்ற அடிப்படையில் பிரித்துக் காணலாம்.

உழவுத்தொழில் கருவிகள்

உழவினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்ககால மக்கள் வாழ்க்கை முறை அமைகிறது. வேளாண்மை தொல் பழங்காலம் முதல் சிறப்பிடம் பெற்று வந்துள்ளது. ஓரிடத்தில் மனிதன் நிலையாக வாழத் தொடங்கிய காலத்தில் உழவுத்தொழில் தோற்றம்

பெற்றது எனலாம். உழவுத்தொழில் என்பது உணவு உற்பத்திக்கு இன்றியமையாத தேவையாக விளங்கியது. சங்ககால மக்கள் உழவுத் தொழில் கருவிகளாக பலவற்றை பயன்படுத்தினர்.

கலப்பை, நாஞ்சில்

நிலத்தை உழுவதற்காகப் பயன்படும் கலப்பையானது, நாஞ்சில், ஏர், கொம்புக்கலப்பை, உழுபடை பெருங்கலப்பை, தொழுகலப்பை, இரும்புக்கலப்பை, நாட்டுக்கலப்பை, ஊடு கலப்பை, இரட்டைக்கொடு கலப்பை என்று பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. கலப்பையின் குத்துக்கால் நிலையிலுள்ள மரத்துண்டு உள்ள மேல் பகுதியானது அளவு சற்று குறைந்தும், கீழ்ப்பகுதியானது அகலமாகவும் உள்ளதால் சமநிலையில் கலப்பை நிற்கிறது. கிடைமட்டத்திலிருக்கும் ஒரு நுனியிடத்தே கொழு பொருத்தப்பட்டு இடப்புறம் சற்று சாய்வாகவும் இருக்கும். மூங்கில் மரத்துடன் இணைக்கப்பட்ட நுகந்தடி, மாட்டின் கழுத்தில் சாய்வாகப் பொருத்தப்பட்டு கழுத்தில் கட்டுவதற்கு ஏற்றாற்போல உள்ளது. உழவின் போது கலப்பையில் கயிறு கட்டுதல் என்பது முதன்மைத் தொழில்நுட்பமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

சாணம்

மாட்டினுடைய கழிவு சாணம் என்று குறிக்கப்படும். இச்சாணம் இயற்கை உரம், இயற்கை எரிவாயு தயாரிக்கப் பயன்படுகிறது. இயற்கை உரமானது மண்ணூட்டப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற உயிரினங்களிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்களைக் குறிக்கின்றன. வேளாண்மைக்கு இயற்கை உரங்களாக ஆடு, மாடு, கோழி முதலான விலங்குகளின் கழிவுப் பொருள்கள், அவற்றிற்கு உணவாக வழங்கப்பட்டு, நீக்கப்பட்ட வைக்கோல், இலை, தழைகள், மண்ணிற்கு இயற்கையாக உரமாகக் கூடிய தாவரங்கள் ஆகியவையாகும். வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு தேவையான சத்துக் கிடைப்பதுடன், இயற்கை உரமிடும் நிலையில் மண்ணின் தன்மையும் மாறாமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. “ஆடு, மாடு, எருமை முதலிய கால்நடைகளின் சாணம் உரமாகப் பயன்பட்டது. இதனை ‘தாது - எரு’ என வழங்கினர்”³ என்று இராம. சுந்தரம் கூறுகிறார்.

கோடாரி (நவியம்)

கோடாரி பன்னெடுங்காலமாக பயன்பட்டு வரும் ஒரு கருவியாகும். மரத்தினை வெட்டுவதற்கும், செதுக்குவதற்கும் கோடாரி பயன்படுகிறது. போர்க்காலங்களில் இது ஒரு முக்கிய ஆயுதமாகவும் பயன்பட்டது எனலாம். ஒரு கைப்பிடியையும் கூர்மையாக வெட்டும் பகுதியையும் உடையது. இதன் வெட்டும் பகுதி இரு சாய்தளங்களை உடையது. புறநானூறு,

**“வடிநவில் நவியம் பாய்தலின், ஊர்தோறும்
கடிமரம் துளங்கிய கா”**

என்று கூறுகிறது. ஊர்தோறும் உள்ள காவல் மரங்கள் உள்ள சோலைகள் இவடித்தலால் செய்யப்பட்ட கோடாரி வெட்டுவதால் நிலை குலைந்தனவாம். கோடாரி பாய்தலால் மணம் நிறைந்த பூக்களையுடைய நெடிய கிளைகள் முறிந்து தனியே கிடப்பவும் காவல் மரங்கள் சோலைகள் தோறும் உள்ள நிலையில் வெட்டப்பட்டன என்பதையும் புறநானூற்றால் அறியமுடிகிறது.

கடப்பாரை

இக்காலத்திலும் பாரை எனப்படும் கருவியானது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பாரை போல் அல்லாமல் ஒரு பக்கமாக உளி போன்று கூரிய அமைப்பும், மற்றொரு பக்கம் கருங்காலி மரம் போன்ற வலிமையுடைய மரங்களினாலான பிடியும் கொண்டதாக இருக்கின்றது என்பது புலனாகின்றது. மேலும் இப்பிடியானது தலையில் இரும்பாலான பூண் கட்டப்பட்டிருக்கும். கரிய கரம்பு நிலத்தைக் குத்திக் கிளறுவதற்காக இக்கருவியானது பயன்பட்டது. இதை,

**“இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி”**

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. இரும்பினாலான பூண் தலையில் கட்டப்பட்டுத் திரட்சியுடைய மரத்தினாலான கைப்பிடி உடையதும் உளி போல வாயை உடையதுமான பாரைகளினாலே கீழ் மேலாக வரும்படியாக கட்டிகள் குத்திக் கிண்டினர் என்ற செய்தியைச் சட்டுவதாக அமைகிறது.

மாட்டுவண்டி

மாடுகளின் இழுவைத் திறன் மூலம் இயங்குவது மாட்டுவண்டியாகும். கட்டை வண்டி என்ற மற்றொரு பெயரும் இதற்கு உண்டு. பழங்காலம் தொட்டு இவ்வண்டிகளின் பயன்பாடு இருந்து வருகின்றது. பழந்தமிழர்க்கு வேளாண்பொருள்கள் ஏற்றிச் செல்வதற்குப் பயன்பட்டது. ஊர மூட்டைகள், விலைப்பொருள்கள் முதலானவற்றை எடுத்துச் செல்வதற்கு வண்டிகள் பயன்பட்டுள்ளன, என்பதற்கு கீழ்க்காணும் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றாக அமைகின்றன. அவை,

**“கொழும்புக்கு அருந்திய திருந்து நிலைஆரத்து
முழவின் அன்ன முழுஉர உருளி
எழு உபுணர்ந்து அன்ன பருஉகை நோன்பார்
மாரி குன்றம் சுமந்து அன்ன
ஆரை வேய்ந்த அறைவாய் சகடம்”
“இரும்புரை நின்ற உப்புலய் சகடம்”
“விரிமணல் குமர கல்பக நடக்கும்
பெருமிதப் பகட்டுக்குத் துறையும் உண்டோ”**

என்பதாகும். சங்க காலத்தில் மாட்டு வண்டியில் என்னென்ன தினைகளை ஏற்றிச் சென்றனர் என்று மேற்காணும் பாடல்கள் புனைந்துரைப்பதைக் காணலாம்.

பயிர் பாதுகாப்புக் கருவிகள்

விளையக்கூடிய பயிர்களைக் களைகளிலிருந்தும், அவ்வாறு விளைந்த பயிர்களை, விலங்கு மற்றும் பறவைகளிடமிருந்தும் காத்தற்பொருட்டு கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர் எனலாம்.

பறை

பறை என்பது நம் தமிழிசைக் கருவியாகும். இது தோலால் செய்யப்பட்ட மேளமாகும். பன்னெடுங்கால வரலாற்றைக் கொண்டுள்ள பறை இசைக் கருவியானது கருவி மட்டுமல்லாமல் தொல்குடித் தமிழ் சமூகத்தின் பேழையாம். தோலிசைக் கருவிகளது தாய் என்றும் சொல்லலாம். உழைப்பாளர் மக்களின் இசைக்களஞ்சியம். தமிழரது வாழ்வியலின்

முகம். தமிழகத்தில் பன்னெடுங்காலமாக இருந்து வரும் இசைக்கருவி. இதற்கு 'தப்பு' என்றொரு பெயரும் உண்டு. இதன் காலம் அறியப்படவில்லை. இருப்பினும் முதல் தகவல் தொடர்பு சாதனமாக இருந்துள்ள குறிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

பொய்ப்புலி (பொம்மை வைத்தல்)

விளையக்கூடிய நிலம்தனில் பல்வேறு விலங்குகளும் பறவைகளும் பயிரிடப்பட்டிருக்கும் பயிரினைக் கவர்ந்து தின்ன வரும். அவைகளிடமிருந்து வேளாண் மக்கள் பயிர்களை காப்பதற்கு பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டனர். அவற்றுள்; ஒன்று பொம்மை எனப்படும் பொய் உருவமும் ஒன்றாகும். வயலில் மனிதனைப் போன்றே உருவம் செய்து வைத்திடுவர். பயிரினங்களைக் கவர் வரும் விலங்கினங்களும் பறவையினங்களும் இவ்வாறு வைக்கும் உருவத்தைக் கண்டு ஏதேனும் பெரிய உருவம் இருப்பதாகவோ, காவல் காப்பவர் இருப்பதாகவோ எண்ணி அஞ்சி ஓடிவிடும். இந்நிகழ்வை ஐங்குறுநூறு,

**“கல்முனை வயப்புலி கழங்கு மெய்ப்புலி
புன்புலம் வித்திய புனவர்”**

என்று குறிப்பிடுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் குறவர்கள் விதைத்துள்ள தினைப்பயிரைக் கவர் வரும் விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாக்க, சூழற்றிக் காயை கண்களாகப் பொருத்தி, பெண்புலி போன்ற உருவம் செய்து நிறுத்தி வைத்தமை புலப்படுகின்றது.

துளர்

பயிர்களை விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாக்க பழந்தமிழர் வேலியமைத்தனர். நன்செய் நிலத்திலுள்ள நெல் வயல்களின் களைகளைக் கையால் பிடுங்கி எறிந்திடுவர். நிலத்தே உள்ள தேவையற்ற பயிர்கள் இதனால் களையப்படுகின்றன. பொதுவாக 'களைகட்டல்' என்பது மனிதர்களால் களைச் செடிகள் வேருடன் பிடுங்கி எடுக்கப்படும். அவ்வாறில்லையாயின் களைக்கொட்டுக் கருவி கொண்டு நீக்கப்படும். இக்கருவியை இந்நாளில் 'களைக்கொட்டு' என்று கூறுவர்.

கதிர் அறுக்கும் கருவிகள்

வயலில் விளைந்திருந்த நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்வதற்கு உழவர்கள் பல்வேறு கருவிகளை புழக்கத்தில் வைத்திருந்தனர். இவற்றுள், குயம் - அரிவாள், கருக்கரிவாள், கத்தி ஆகியவற்றை பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

குயம் - அரிவாள்

விளைந்திருந்த நெற்கதிர்களை அறுப்பதற்காகக் கூர்மையாகவும் வளைந்தும் காணப்படும் ஒரு வகை அரிவாளினைப் பழந்தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய அரிவாளுக்கு 'குயம்' என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளமையை சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இதைப் பற்றி,

**“கூனிக் குயத்தின் பொய்நெல் அரிந்து”
“நெல்லரி தொழுவர் கூர்வான் உற்றென”**

என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அறுவடை செய்வதற்கான கருவிகளுள் 'குயம்' உழவுத் தொழிலுக்குப் பயன்பட்டுள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கருக்கரிவாள்

கருக்கரிவாள் அல்லது பண்ணரிவாள் எனப்படும் அரிவாள் நெல் அறுவடைக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. விளைந்த பயிர்களை உழவர்கள் தாளூடன் சேர்த்து, சிறிய விளைந்த அரிவாளைக் கொண்டு அறுக்கின்றனர். கருக்கருவாளின் படைக் கம்பியினை உலையில் இட்டு காய்ச்சித் தட்டி, நுனியின் முன் பக்கம் விளைத்துச் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் செய்யப்பட்டு, அரத்தின் உதவியால் அரிவாளின் விளைந்த உட்பகுதியில் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி கருக்கு வெட்டப்படுகின்றது. இதனால் கருக்குப் பகுதியானது கூர்மையாகின்றது. நெற்கதிர்களை அறுப்பதற்கு இந்த இரம்பம் போன்ற பகுதியே பயன்படுகிறது. இதன் கைப்பிடி மரத்தாலானது.

கத்தி

இது வெட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு கருவி. வெட்டுவதற்கான கூர்மையான பாகமும் பிடியும் உடையதாக கத்தியின் அமைப்பு காணப்படும். கத்திகள் என்பது கற்காலத்திலிருந்து ஆயுதங்களாகவும்; பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. முற்காலத்தில் எலும்பு, தீக்கல், பாறை ஆகியவற்றால் கத்தி செய்யப்பட்டது. கத்தியின் பயன்பாடு பல்வேறு பயன்பாடுகளில் காணப்படுகின்றது. கத்தி என்ற கருவியானது மனிதனது கண்டுபிடிப்புகளில் முதன்மையானது எனலாம்.

முடிவுரை

பலவகையான உழவுமுறைகளோடு, பல்வேறு உழவுக் கருவிகளைக் கொண்டு உழவுத் தொழிலை சிறப்பாக மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றன. உழவுத்தொழில் என்பது மக்களுக்கு உணவு தருவதற்காகவும், வருமானம் ஈட்டுவதற்காகவும் மட்டும் நடைபெறவில்லை. இது ஒரு வாழ்க்கை நெறியாகவே இருந்து வந்தது என்பதை உணர்த்துகிறது.

குறிப்புகள்

1. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், அகநானூறு, பா.எண்:126
2. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், நற்றிணை, பா.எண்:60
3. சுந்தரம்.இராம, தமிழக அறிவியல் வரலாறு, ப.எண்:15
4. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், புறநானூறு, பா.எண்:23
5. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், பெரும்பாணாற்றுப்படை, ப.எண்:85
6. மேலது, ப.எண்:84
7. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், குறுந்தொகை, பா.எண்:165
8. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், புறநானூறு, பா.எண்:90
9. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், ஐங்குறுநூறு, பா.எண்:246
10. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், பொருநராற்றுப்படை, ப.எண்:39
11. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ், நற்றிணை, பா.எண்:19